

ју и сачињавају једну крвну и моћну племену. Тако исто може се рећи да су пихове тежње једнаке као и постанак њихов. Није ли овда чудно кад се чује о некој расири између Румуна и Бугара? Неке су се зајевнице излегле због питања о Арап-Табји; томе је узрок неизвесно тумачење једне тачке берлинског уговора; ваљало је повући границу румунско-бугарску, а овај узрок распри, бар с ове стране, престаће унапред. Бугарија тако исто нема разлога да суревнује Румунији као што ова нема разлога да завиди Србаји. На против, добро схваћен интерес ових трију кнежевина лежи у томе да на њих терен за солидан и трајан споразум. Овог дана кад се њине владе споразумљују да се узајамно помажу, оне ће се самом силом ствари избавити од садашњег притиска и од интересованих мамаца који хоће да их раздвоје и осаме. Кнежевине не ће више тинтати страх од туђине који у њих врло често угушује одушевљење народно и изазива бесконачне кризе министарске.

И омет велимо, савршена слога међу кнежевинама јужна је не само у интересу равнотеже источне, него би у њој и сам нормални развитак ових држава нашао најживљег покретача. Старање о томе хоће ли се или не ће донасти оваме или онеме — то је већином радња влада ових кнежевина; пита више може се рећи да је том старању пресудно потчињена сва радња влада.

Нема сумње, Румунија, Србија и Бугарија ваља увијек да одржавају пријатељске односе са суседним или оближњим државама; али прије свега ваља да пази да очувају независност своју. Да то с успехом учине, треба да им је прва брига да на челу својега политичког програма напишу споразум у цијели који имају пред очима и јединство у ономе што раде. Онога дана кад то буде, кнежевине ће слободно душом дахнути и не ће се имати више ничега бојати.

Политички преглед.

Опет се јавља, како је султан издао еку праду, којом објављује, да по прилици сва министрашког савета уступају у својим циљевима, али што се личе о између Црне Горе и да се остане у дојат. Ј. гдје се данас борске и турско-арбанашке између Турске и једна устунка без новјих сплетка могуће је да ће се на нова искушња да ће успјети, њим сплеткама одвраћу погибају.

Груписање великих сила још није завршено, јер је положај Францеске био проблематичан. Сада пак све јасније излази на видик, да Францеска нагиње

савезу енглеско-руском. То се види из правца и тона многих међодавних листова францезких, од којих и ма пошто доносимо у данашњем листу. Листови аустријски, који су жељели видјети Францеску на страни Аустро-Немачкој много су задале на политику Фресинетову и позивали се на његов орган «Тан»; по, остављајући на страну то што су Фресинетови дана избројани, већ ни сам «Тан» не пише онако као што је до сад писао, а то се види из једнога чланка из потоњег времена, у којем доста згодно поглађа односе међу великим силама и њихове намјере на истоку. Како је тај чланак обратио на се пажњу многих кругова, то ћемо га и ми овдје саопштити. Ево га:

«Не би било право рећи да су силе само привидно сложне. На против, оне све искрено желе да порта понусти потраживањима јевропским. Изузетак је само Русија, која жељи да се успостави уговор сан-стефански, а посебнице да се оснује Велика Бугарска од Дунава до Јерејског мора и од Варне па до Солуна. Овај програм не може се мирним путем извршити; за то је потребан турски отпор који би дао оружје у руке Грчкој и Арбанџији, што би био знак да план велико-бугарски устакан. Нарочито је енглеска рада да избјегне сва насилна средства, не за то што Гледстон лично не би волио да хришћански народи забаци јарам турски, него за то што данас други интерес влада кабинетом Гледстонским. Инглеска је на ново встакла источну питање, она је сазвала конференцију, једном ријечју она је хтјела јевропским концертотом да све ријеша. Част енглеског кабинета и, може се рећи, е остатак његов везан је за успјех заједничке акције. Сад би требало да се Турска покори, те да покаже своје поштовање према енглеској политици. Аустроја а с њом и Немачка, која своје интересе не дијели од интереса савезнице своје, још више желе да се Турска избави из кризе која би јој могла главе доћи. Јака окупацијом, или боље рећи анексијом (присвојењем) Босне и Херцеговине, Аустроја тежи само за тим да одржи односе са независним кнежевинама поред нових тековина својих и да тако прошири свој утицај дуж Дунава и према Јерејском мору и да се спрема за дан кризе кад ће се с Русијом повући клипка за наслједство у Турској.

Али за овај програм треба времена. Русија је сада даље отишла са својом акцијом за Велику Бугарску него Аустроја са својим оближњем к Србији и Румунији; Русија је ближе Цариграду, и отуд је онај велики интерес аустројски да се одмакне одушни час и да се одгоди борба о наслједству. Аустроја још није готова, и кад би сада морала да се умјеша, не би се могло предвидјети како би то могла учинити с непотпуним народним јединством и разореним финансијама својим, и какву би непосредну помоћ добила од Немачке. Францеска има само један интерес — да одржи мир и равнотежу у Јевропи. Спољашња политика Италије иде за немирима и ђудима које је тешко одредјелити. Главни је резултат искрена жеља свију сила да добију од порте устунке који би учинили немогућним сваке даље кораке. Нажалост, различне су побуде свију сила. Инглеској не би биле противне насилне мјере, само кад се њима не би покварно концерт јев-

ропски. Аустроја је пак у начелу противна свакој акцији која би компромитовала опстанак Турске. Француска ће се придружити заједничкој акцији јевропској само под тим условом да се не иде сувише далеко и не упушта сувише дубоко. И отуд овако чудна ситуација. Силе страхујући иду за Инглеском, а на сваком кораку премислају о послједицама које могу отуд произаћи. Пристало се на демонстрацију флоте и бродови се испуштају у Дубровнику. Ако и ово не вајди, приближиће се албанском приморју у нади неће ли се султан улаштити. Али султан зна да је, што даље иду силе, све већи расцеп међу њима. Цијела ствар личи на игру у којој играч од играча бјежи. Султан ће уступити, ако дође до гуета; али он зна да до тога не ће доћи. Но омет иза кулиса вири трагедија бугарске револуције. Ни Грчка се не може одрећи својих захтјевања. Али борба између Грка и Арнауца изазвала би општи устакан, који би, са своје стране изазвао борбу између Аустроје и Русије за грабац око развалина Турске. Имајући то пред очима, ваљало би да порта понусти.»

Домаће вијести.

Цетње, 5. Септембра.

У прошлу суботу прослављен је код нас свечаним начином имен-дан руског цара. Прије по дне служена је у овд. св. обитељи служба божја, иза које је држано благодарјење, на ком је чиподјетство воевојско-просвештени г. митрополит Иларион су више свештеника. Присутствовали су служби и благодарјењу Њихова Височанства Књаз и Књазина, Његова Свјетлост Престолонаслједник и остали чланови свјетлогла владајућег дома, за тијем господа државни саветници, министри и чланови великога суда, представници овдашњих странијех дворова, достојанственици и остали виши и нижи чиновници црногорски и велик број народа. Иза благодарјења, које је пропаћено 21 тоновским метком, шло се на честитање у стан царско-рускога министарског резидентства. У вече био је свечан објед у двору Њ. Височанства. Око 9 ура на вечер изашло је овдашње пјесачко друштво пред стан руске мислије и отпјевало царско-руску химну и «Онама» онама.»

У недељу прије по дне окупљала се на овдашњој «вељој ливади» бригада катунско-цетњеска, која је тај дан по зановијести Њ. Височанства имала поћи на своје одредјење у цијели цетњеске окупације. До по дне некупило се нешто више од пола бригаде, а толико је и одређено било. У двије уре по по дне изашло је Његово Височанство са пратњом својом и прегледало је редом сва одјељења бригаде разговарајући се благонаклоно с појединим официрима и војницима. По што је Њ. Височанство прегледао бригаду и све у реду нашао, благовољно је позвати на страну све официре, и том приликом држао им је бесједу, које се дух и садржај могао видјети и читати са ухришћених и жарарених лица дотичнијех официра, који су иза бесједје свога љубљеног Господара у руку пољубили и к својим одјељењима похитали. За тим је Његово Височанство отишло у варош, и ту на ве-

ликој пјаци испод мурве окружен великодостојницима пригорским и преставницима странијех сила чекао је да војска поже испред њега дефилира. Војска се за мало кренула и цјевајући отишли на св'е одредјељење, а Господар са многобројним пародом, који се искупио да види војеку, могао се вратити с поуздањем у срцу, да се има на кога ослонити.

У поведјељник рано у јутро отишао је одавде на војеку главни штаб пригорски, а на челу му г. војвода Божо Петровић и г. војвода Петар Вукотић. Штабу придјељена још нека господа, који су исти дан одавде отпутовали.

У уторник отпутовао је одавде за Дубровник новонаменовани францески отпавник послова г. барон Монгаскон, заједно са својим оеобљем.

У четвртак на по дне стигао су амо Lord Delaware, пер енглески, са својом госпођом, и Sir Algernon Borthwick, власник енглеског листа «Морнинг-Пост» и имали су част то исто вече бити примљени од Његовог Височанства Књаза. Сјутра дан отпутовао су са друштвом својим пут Котора.

Цијеле ове недеље имамо непрекидну кишу, која је и сувише напакла земљу. Уз то почињу пухати јужни вјетрови, те није изгледа, да ће нас кима ова, као што би жељети било, скоро оставити.

Књижевне вијести.

Прошле недеље стигле су нам на приказ ове књиге:

Kraljević Marko u narodnih pjesmah. S tumačem manje poznatih riečih i izraza uredio Ivan Filipović. U Zagrebu, nakladom Lav. Hartmana. 1880.

О овој збирци пјесам проговорихемо коју првом приликом. За сада одајемо признање наклада, која није жалпа трошка да овој књизи даде лијепо спољни облик.

К. и. Ф. његово страдање и љупање по Кини. Приповијетка Жила Верна, с е слика, превод с француског. Издача жаре Велик. Валожина. У Бр. жавној штампарији. 1880.

ТЕЛЕГРАМИ „ГЛАС“

ЛОНДОН, 31.

говорећи о гласови као да би Инглеске одвојену акцију не само да не постоје, коме би се такав покивати од стране Инглеске има много јачих разлога, се могло рећи да је то немогуће.

БЕЧ, 1. Септембра. — Прицац наслједник велики војвода Рудолаф, који је данас стигао у Берлин да учествује у маневрима, наменован од цара немачког за шефа главног штаба. Цар му сам придану еполете шефа главног штаба.

ЛОНДОН, 1. Септембра. — Рај-

брата и за своју кућу ми сви пристајемо.

Сад ће Јевер рећи попу: Ајде мене продајном право к твојој кући. — О томе и послје једне уре и по ево ти их с поповом кћером. Дјевојка висока и танковита, бијела и румена, шеснајестогодишњег црна ока, којим би орла под облаке устријелила а камо ли ватрена момка. Сватови је међу се приватиле, окренуше цјевајући и пушкани међући.

Ни оцу Милошу а камо ли владожеви зину му не казују што је ни како је било. Чути ће Јовица, за његову несрећу, до неколико дана како је Милован Јовичин уграбио праву заручницу Стаку Андрију, наузи кад тад га жавота лишити. Што је тајно био наузимо, то је до два мјесеца и по свршило. Дочека Јовицу већ вјенчана са Стаком и с црном га землом састави.

Браство убијеног Јовице дозна да га је Јурица из освете на вјеру убио пошто је вјенчао другу дјевојку по уговору главних људи, прегну осветом никако друкчије но главу за главу. Кнежина бијаше сва из петних жила устала да крвним колом умире главу, но залуду. Дочекаше га враћући се с пазара и на смрт убише.

Узрок овог несретног догађаја погубиоше два младожење ни оци ни момци, а осталоје ни двије удовице ни мајке ни дјевојке. Кнежина се окупил, и да неби више крви међу ова два браства вануло, пребише Јуричину за Јовичину главу; оставивши оба браства у миру, а двије удовице под црним марамама у род опремише. Од онда постаде у народу општа пословица:

Овако се сваком догодило. Ко не слуша своје родитеље. («Право») Вук Врчевић.

Милован се са тешином измаче.

Сивозла стидљивот измаче. Ве оно што би чором оту али миловој женицид проговорити. Става се више стидјела, али је српца тути се и од дана на дан неважно савају појег без виде. И Милован савају кутњем прагу. Ко Милован савају са свјетлоу сватови и одне дозори бичним колачима, а Андрија савају савају вино и ракију, жаво савају да убије вола и великога бива савају за пецела. Еле сва се савају ава, а Милован и Стака савају што се за рекли.

На вече Митровацине, сво чути она чедлу у великој забуди. Става се свјетлима, кумови, и побратимци својевојку сваду долаш. Јаде се, сватови свадебне пјеске, и сјутра сватови по дјевојку онекују. Пошто је одлијегло и заспао, Стака се за дозори го сваки час пред кућу враћа и што ослушнује. Испрет саме поре је се неко једини кумови, ко је то бијеху куће баци. Попра она, ко је то бијеху међу тројицом. Ко је то бијеху Милован са својим братом и родом, ко је међу се, на оглаше свој дјевојке.

Андрија са својом породицом и гостима помугише се као ждраљеви у свјетлене вјетрове: не знаду шта ће кад сватови пред кућу бахну а дјевојке свије. Како ће их без дјевојке од куће одбити? Погађања готова а смрт пред очима! Нема времена разговарању, него прегнуше да сви пду у суерет сватовима без оружја и сканам у рупи, па да им кажу шта је и како је. Међу тим отпратиле двоје момчади за попа и кнеза да к њима бразају, а двојицу да окупља све селане ко пушку носи, како би с Андријом кућом ало и добро и невољу дијелили.

Ево сватовске муштулугије гдје на кову трчи. Андрија га са својим браством и званицима заустави: «Стан куме, вијећало ти Бога и светого Јована! док сватови налегу». — Мало ставше сватови налеготе. Андрија ах сдруштвом дочека гологлав и с прекрштеним рукама на пр-

си. Казаше им све што је, и да се зауставе док дјевојку нађу. Првијенац окрену се на сватове вичући: «Ко је мој за мном». Окренуше право к Андријој кући. Разјахаше пред кућом коње, на један за другим у кућу. Сад ће.

Стари сват. Домаћине, дјевојку на сриједу!

Андрија. Како смо ти казали опет ти кажемо, да у ови час дјевојке нема ама ево мене и мојега браства а ето вашијех сабаља па сивеците колико хоћете. Ако сам крив што сам зло родио, нијесам ти крив што сед огодило. Дајте да пијемо, па да што ручамо а у то дако се и дјевојка нађе.

Првијенац. Како нијесам крив! гдје ти је кћер?

Војвода. Дјевојка на сриједу, али паде крв!

Поп се оцкп. Стан' те мало људи, цркве ви! дајте се господо сватови у разлог, аманет ви божи! Ласно је зло урадити, али га није ласно лијечити. Знаш, није вама ласно ни ващем поштемом образу, али знадите, да ни Андрија није крив. Ја ћу вам казат оно што Андрија не зна. Ено дјевојке у кући Милована Јовичина. Прошле је ноћи кривоце побјегла к њему, губала је очна крв и матерно млијеко. Послао сам кнеза и два три домаћина да ну или старог Јовицу овамо доведу, и ако ме очи не врају ено их низ ону гору обојом к нама.

— Дође кнез с дружином и воде Јовицу, ког ће запитати

Андрија. О Јовица! до своје куме и брата а по јутрос ископаниче моје куће! гдје је ти Стака?

Јовица. Ено је гдје и мој син, ма ни ја теби ни ти мени крив што их за

наше зло родио а за несрећу подранисмо. Побјегли су јутрос про границе главом без обзира. Ја сам се пред цијелим селом њега лачио, и сад га се пред вама личим. Кад је он окренуо на пасју, а ја ћу на крвничку. Ако сам крив, ево ме!

Стари сват. Еле ни Јовица крив ни Андрија дужан! Ми дошли по дјевојку а дјевојке није! Ако су икад, од постанја свијета до данас, сватови се враћали без дјевојке, и ми ћемо, ама то се до данас није догађало на зато не ћемо да ова брук на нас почне. Дјевојку на сриједу, или ће сада пасти крв да пае пасу приповједа!

Поп. О стари свате и сва господо сватови! Шта није ни цар не је. Момак и дјевојка преступиле божју и људску. Да чјемо срамоту на терезијама турили на нашу би страну претегла. Рау је ласно мелемом лијечити, али образ људски и на најравним кантаром здрава рука криво би измјерила. Људи свему вају начина, и говори се: боље је и рањену бити но убијену. Ево љака: У Андрино и моје село има дјевојка љепотом и браством ништа горе но у Андрије Стака. Брауте коју год хоћете, ми ћемо вам је поклонити сретна вам била!

Пошт' се сватови нешто између себе поразговорише, упитаће

Јевер. (брат младожење). Имаш ли ти поне, али ти кнеже коју дјевојку на удају?

Поп. Имаш га двије а у кнеза три па брај соколе ову хоћу а ову нећу.

Јевер. Стари свате, куме и првијенац, и остала браћа сватови! допуштате ли ми да ја бирам и доведем за мог брата дјевојку?

Стари сват. Кад је ти бираш за

теров биро јавља из Цариграда, да је први министар турски Кадри-паша збачен, а на његово мјесто постављен Саид-паша. Султан у хату управљеном на Саиду позује се у његову способност да ће пронаћи начине како ће се повољно ријешити питања још нерјешена. Асени (?) нацхепован за министра спољних послова, Сервер за председника државног савета, Рауф за министра трговине, Ђанил за министра просвјете; остала мјеста непромијењена. — Буна кажу да је букума у Херату и гувернер тавошија да је посјечен.

Са удвјестељивим срцем јављам свијема мојијем рођацима, пријатељима и знацима, да је мој премили син

МИРАШ ГВОЗДЕНОВИЋ

послије петнаестодневног боловања 15. пр. мјесеца на Ријеку умр'о у 19. години свога живота, којога остатке поштовани грађани ријечки и мнозина народа до гроба по- пратише, и у гробљу св. Николе на ријечки град упокоше.

Ријека, 27. Августа 1880.

У име све породице ожалостњени отац:
Стефан Гвозденовић,
трговац ријечки.

Јавна захвалност.

Саучешће жалосно високопоштоване господе Которана за мојим покојним сином **МИРАШЕМ**, који је као грађанин бавио се трговиним неколико година у Котору провео, нашло је признателнога одзива код г. Петра Рамадановића и омладине, који из почаста према покојнику дадоше саопштити за упокој мртвачку летургију и поштом св. Николе у Котору 30. августа, са којим је моје рођацима саопшћено, на којем саучешћу моје рођацима најусрдније

Бра 1880.
породице ожалостњени:
Гвозденовић,
трговац.

Мојој најтоплију благодарност је присутвовао при жабривом спроводу моје љубазне сестре **Марије Берберовић**, која се престави у најљепшем цвјету дјвојачке младости.

Подгорица, 23. Августа 1880.

Ожалостњена сестра:
Анастасија М. Мартиновић.

Књижевни оглас.

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ

НА КЊИГУ

БОСНА, ХЕРЦЕГОВИНА

И

ДАЛМАЦИЈА.

«Ој Босанче, стара славо,
Тврдо срце, тврда главо,
Тврд си као кремен камен,
Гдје станује живи пламен!»

«Ој соколе Далматинче,
Дивна мора дивни синче!»

«Ој ти крајни Дубровчане,
Наш и данас бјели дане,
Та са пјесме из старине,
Пузе славе и милнине!»

Бранко.

«Повосна» Босна, «кршна» Херцеговина, и «дивна Далмација» — то су три рођене сестре, које је милостиви Бог украсио свијема природним лепотама. Бог отац био им је у томе прави отац. Мати природа била им је права мати. И у прошлости су својој доста сличне среће биле. Но узевши ову пошљедњу, која у опште узевши није такође много срећнија била, ове су двије претријеле за дуго вријеме од четири стољећа ужасно сужанство. У овоме дуготоме просору времена, нико није ни помислио на описивање њихових природних лепота и на испитивање прошло-

сти њихове — сваки се бавио са својом муком.

Раздвојене по њефу силних овога свијета, оне су, претријевши силне промјене за дуге вијекове — ипак остале савршеним истовјетне, једнаке, и по народу, и по језику, и по обичајима, и по свему чиме се одликује један народ од другога.

Но и ако су већином раздвојене биле, ипак је у прошлости њиховој било једно и ако не за дуго вријеме остварена заједница народна, заједница, у којој су равноправни били Подрињци и Посавци са Приморцима. Наши су стари дакле добро појимали, да је Босна управо «загорје» за далматинско «приморје.» Ја сам се нарочито старао да ово доба што више освјетлим, да суочим тако рећи ђедове и прађедове са унуцима и прауницима.

Знајући, дакле, да је: «незнано — неписано» а «знано — вољено» — ја сам се трудио да саставим у једну књигу што је најглавније знати о нашој домовини каква је сада — земљоплеу — и каква је пређе била — историји — прошлости народној, тврдо убођен о потреби оваке књиге у садашњим приликама, тим више, што су нашу домовину готово искључно странци описивали, који су свашта прије имали за задатак, но да побуде љубав к домовини — а што је главно они су писали својим — туђим — језиком. Колико сам ја у томе привриједно, оцјенише поштовани читаоци.

«Земљоплеу и до њега историја најглавнији су предмети, помоћу којих можемо околности садашњости и прошлости темељитије разумјети и отуда по нешто и у будућност погледати. Тим се упознајемо с положајем и развитком наше домовине, у којој први пут сунце угдедамо с којом су успомене на нашу млађану доб скопчане, гдје су гробови наших праотаца и гдје прве звуке слаткога матерњег језика чујемо.

У то име обраћам се пријатељима народне књиге, а нарочито босанским и херцеговачким патриотима, који су и у вријеме највеће турске тираније одлично његовали књигу народну да помогну да и ова књига свијета угледа; а и свакоме ономе, који би желио да што више позна «повосну» Босну, «кршну» Херцеговину, и «дивну» Далмацију. Аманет вам!

Половина честа прихода од ове књиге намијењена је: племенитој замисли, племените омладине дубровачке — подизању споменика славном пјеснику «Османа» неумрломе Гундулићу.

Књига ће изнијети око 20 штампаних табака на средњој осмини са једним земљовидом Босне, Херцеговине и Далмације и кошта 1 ф. или 2 динара. Претплата траје до Митрова-дне ове године.

Новце треба слати г. Саву Косановићу архивандиту у Сарајево или Ђоки Младеновићу књижару у Биоград.

Г. Г. Скупијачи, који скупе 10 претплатника добивају једну књигу на дар или новце за једну књигу.

Имеца претплатника штампаће се. Умољвају се сви српски и хрватски листови да овај оглас објавне.

У Бјелци на Преображење 1880.

СТЕФАН МИШИЋ.

Књижевни оглас.

У књижари **Ј. ПАВЛОВИЋА** на

Цетињу могу се добити ове књиге:

ОТАЦИНА, свеска за Мај 1880. Власник и уредник В. Ђорђевић. ф. 1. — н.

ВИДОСАВА, пјесма Тома П. Ораовца. Дубровник 1880. ф. — 20 н.

ИЗВЈЕШТАЈ о српској дјвојачкој школи у Новом Саду 1880 године. ф. — 20 н.

НАРОДНИ ЉЕЧНИК, поука о животу и здрављу пише др. М. Јовановић. ф. — 30 н.

ЉЕТОПИС Матице Српске, уреднио А. Хаџић. Свеска I. 1880. Цијена ф. — 80 н.

ЉЕТОПИС Матице Српске, уреднио А. Хаџић. Свеска II. 1880. Цијена ф. — 80 н.

СЛАВЕНСКА СЛОГА или руска војна 1877—1878 г. написао Максим М. Шобајић. Цијена ф. — 60 н.

ЈЕ ЛИ МОРАЛО БИТИ? Приповјетка од К. Деллева, превео Сава Петровић, Нови Сад 1872 ф. 1. 20 н.

GRAMMAIRE de la LANGUE SERBO-CROATE par A. Parčić. Traduction à l'usage des Français contenant des améliorations suggérées par l'auteur avec une introduction par le docteur J.-V. Feuquier médecin-major en mission au Monténégro. chevalier de la légion d'honneur, commandeur de l'ordre de l'indépendance du Monténégro, membre correspondant de la société médicale d'émulation de Paris, des sociétés de médecine de Lille, Nancy etc. Paris 1877. ф. 4. 50 н.

ИСТОРИЈА УМНОГА РАЗВИЋА ЈЕВРОПЕ. Написао Ц. У Дрепер. Оба дијела. ф. 2. 80 н.

ПОВРТАРСТВО за школу и народ написао д.р Ђорђија Радаџић. ф. 3. 20 н.

ЖИВОТИ И ДЈЕЛА ВЕЛИКИХ ЉУДИ из свијех народа. Сабрао и уредио М. Ђ. Милићевић. Сва три дијела. ф. 3. 20 н.

КУЉЕВНИ ЉЕКАР или најважнија упутства при лијечењу свијех болести као и за очување здравља. Саставио д.р Н. Сријемац. ф. 1. 30 н.

ИСТОРИЈА СВИЈЕТА за народ и школу. Написао Стојан Бошковић. ф. 1. 80 н.

ЈЕ ЛИ МОРАЛО БИТИ? Приповјетка од К. Деллева. ф. 1. 20 н.

ОВИН А. Роман И. С. Тугрењева. Н Оба дијела. ф. 1. 60 н.

ПСАЛМИ ДАВИДОВИ. Превео Ђуро Даничић. ф. — 30 н.

УЧИТЕЉ РУСКОГ ЈЕЗИКА. Изнова израђено дјело по методи Робертсона од А. Васиљевића. ф. — 80 н.

ГРИЈЕХ И КАЈАЊЕ. Роман из времена Шпанолске инквизиције од А. Брасета и Ј. Ковена. Сва четири дијела. ф. 2. 60 н.

НАШЉЕДСТВО. Приповјетка од Хенрика Чоке. ф. — 40 н.

ПРИПОВИЈЕТКЕ Ђ. ЈАКШИЋА. (Син сједога Гамзе. — На мртвој стражи. — Сузањ, Невјерна Тијана и Краљица. — Српско чобанче.) Сва четири дијела. ф. 1. — н.

ПРВА ЉУБАВ. Новела Ивана Тургењева. ф. — 50 н.

ЧЕТОВАЊЕ. Приповјетка од Марлинског. ф. — 40 н.

МРАЧНА КУЋА. Американски роман. ф. — 40 н.

ПРИПОВИЈЕТКЕ МАВРА ЈОКАЈА (Круна и мирта. — Трипут Бог помаже. — Смрт на пресуди.) ф. — 25 н.

АБДАЛАХ. Арапска приповјетка. Написао Едвардо Лабалеј. ф. — 60 н.

ПУТ ОКО СВИЈЕТА за осамдесет дана. Од Јулија Верна. ф. 1. 20 н.

ДЈЕЧИЈА ЗАБАВА у слици и ријечи. ф. — 25 н.

ВЈЕРЕНИЦА ЦРНОГОРСКА. Новела Мих. Полига-Десанчића. Друго издање. ф. — 25 н.

КОТАРЧИЦА ЦВИЈЕЉА. Приповјетка за старо и младо. ф. — 50 н.

РУКАВИЦА. Роман из инглишкога друштвеног живота. ф. 1. 20 н.

ПРОГНАНСТВО ШПАЊСКЕ КРАЉИЦЕ ИЗАБЕЛЕ, или тајне двора мадриског. Исторични роман. Све 28 свезака. ф. 8. 60 н.

БАДЊАК. Дарак добро дјецу ф. — 25 н.

ЕНОХ АРДЕН од Тениса. Превод Змај-Јована Јовановића. ф. — 50 н.

ОРАО ф. — 50 н.

ПОШТАРСКИ

ЉЕТНИ РАСПОРЕД

поласка и доласка пошта од данас до свршетка Септембра 1880.

ЛИСТНА ПОШТА полази са Цетиња

у понедељак, у четвртак и у суботу. Предавање до 11 ура у јутро.

Долази из Котора у понедељак, сриједу и суботу. Раздавање у 8 ура у јутро ако пароброд стигне на вријеме.

ДЕЛИЖАНЦА полази са Цетиња за Котор у недељу у 6 ура у јутро. Предавање у суботу до 6 ура по подне.

Долази из Котора у понедељак. Раздавање у 8 ура у јутро.

ЛИСТНА ПОШТА долази са Цетиња за Ријеку, Бар, Даниловград, Никшић и Подгорицу у понедељак, сриједу и суботу. Предавање до 11 ура у јутро.

Долази с Ријеке, из Бара, с Даниловграда, из Никшића и Подгорице у уторник, четвртак и недељу. Раздавање у 10 ура ако пошта стигне на вријеме.

ДЕЛИЖАНЦА полази за Ријеку, Бар, Даниловград, Никшић и Подгорицу у сриједу. Предавање у уторник до 6 ура по подне.

Долази у четвртак. Раздавање у 10 ура пред по подне.

Канцеларија је сваки дан отворена до 9 ура до 12 у јутро а од 4 до 6 по подне.

Цетиње, 20. Марта 1880.

Управитељство

Књ. црногорске поште.

ТЕЧАЈ БЕЧКЕ БОРЗЕ.

Од 5. Септембра 1880.

Државни дуг у сребру	7275.
» » » банкама	7380.
Златна рента	8860.
Лоазов од 1860	132.
Банквине акције	829.
Кредит	29030.
Лондон	118.
Ц. кр. цекин	562.
Наполеон	938.
Државна марка	58.

Народна Привреда *).

ТРИЈЕШЊЕ, 29. Августа. — Разна роба на нашем тржишту имала је ове недеље слиједеће цијене:

	ОД ДО	
	ф.	л. с. н.
Восак примјерки и угарски за 100 кил.	105	120
Кава порторико	78	86
С. Доминго	72	89
Рио према врети.	35	36 50
Цукар аустријски	32	36 50
лудени	160	180
Цвијеће траве бухаче	85	50
Наранче скрињца	—	—
Карубе пуљске за 100 кил.	—	—
левантинске	—	—
далматинске	—	—
Смокве Каламата	20	14
пуљске	—	—
Ливуни скрињца	62	28
Бадени или мандуле пуљ.	90	93
далматинске	—	—
Љешници	—	—
Шљиве	—	—
Пшеница руска	—	—
угарска	—	—
галачка	—	—
Кукуруз (румунти) руски	—	—
угарски	—	—
Раж	—	—
Јечам	—	—
Зоб угарска	—	—
арбанска	—	—
Пасуљ (фажол) прем	—	—
врети робе	—	—
Боб	—	—
Лећа	—	—
Ориж талијански	—	—
инглишки (китајски)	—	—
Вуна босанска	120	—
морјска	116	120
арбанска	—	—
истарска	—	—
Штвце корушка јеловнице	48	92
штајерске	43	72
Греде	11	13 50
буквице	7	50 12
Уље итал. најве врсте	41	42
» најбоље	54	70
» средње врсте	—	—
далматинско	41	42
истарско	42	43
Камено уље у барилу	12	13
у кашетама	15	16
Коже стројене	165	185
сухе воловје	—	—
далм. ист. и бос.	70	96
јагђење за 100 ком.	90	100
далматинске	60	75
козје за 1 кил.	65	75
вунене слане	60	65
сухе	55	70
зечје за 100 комата, у сребру	28	35
Бакалар за 100 кил.	22	28
Сарделе 1 баро	15	24
Витриол модри за 100 кил.	26	27
зелени	—	—
Масло	65	89
Лој далматински	40	41
Сало	—	—
Маст (сало растопљено)	50	51
Сланнина	51	56
Ракија етолитар (100 литара)	—	—
Галвићи истарски за 100 кил.	30	—
Руј	8	—
истарски	7	7 25
Липће од јаворике	12	14
Винске стројине (Gripula)	—	—
силех	31	48
Мед	35	—
Лумбер (јабучице од јаворике)	12	13
Пакал барно од 100 килогр.	3	75 9
Цуње (штраце) за 100 кил.	2	18
Катрам далматински	14	16
Петролеј	11	13